

[Poul Schlüter.]

ringen fra den 19. oktober. I dag lyder det jo næsten som en røst fra en fjern fortid.

Det er heller ikke uvenligt, når jeg minder om, at alle her i salen og i offentligheden havde store forventninger ikke mindst til økonomi- og budgetministerens bestræbelser. Det mener jeg ganske alvorligt og uden antydning af ironi. Men så kom jo dagene efter regeringsdannelsen, hvor vi læste adskillige ministres glade velkomstinterviewer i dagspressen, og så fik vi vore bange anelser. Vi trøstede os med, at økonomiministeren jo var kendt for at være karl for sin hat. Hvordan er det så gået? Vi fik finanslovsforslaget. Det indebar en udgiftsstigning på ikke mindre end 5,5 milliarder kr., en stigning på 15 pct. i forhold til forrige års finanslov. Det skyldtes ikke mindst nye udgiftsønsker, som man straks ville gennemføre, og det skyldtes ikke mindst virkningen af den ekstra dyrtidsportion, som blev udløst af importafgiften. Selv om man fik en ny milliardindtægt fra ekstratolden, var der ingen forbedring af statens økonomiske stilling. Milliarden blev straks omsat til nye statsudgifter, den blev brugt. Vi fik ikke noget 3 års budget, som vi plejer i forbindelse med fremsættelsen af finansloven. Vi forstod, at økonomi- og budgetministeren mente, at konturerne for dette 3 års budget var uacceptable, der skulle arbejdes grundigt med sagen, og så ville det komme i en mere tiltalende skikkelse senere. 14 dage efter, at vi var nået ind i det nye finansår, havde regeringen brugt ikke alene den lovreserve, der var afsat til nye udgifter, men 150 mill. kr. mere, selv om reserven var afsat til et helt år. Imedens havde man travlt med de nye udgiftslove, ikke mindst på boligområdet, hvor vi i løbet af få år når op på en yderligere milliardomkostning, som skal betales af skatteyderne, og hvor vi for resten har fået indført et væld af nye restriktioner, som har fjernet os langt fra det, der må være målet, nemlig at nå frem til et frit boligmarked.

Så kom da til sidst 3 års budgettet. Det var rystende — ja, det sagde altså økonomi- og budgetministeren, han kunne ikke acceptere det, men han forelagde det. Der skulle skæres i det, og så fostrede ministeren ideen om kulegravningsudvalget. Vi andre sagde: ja men det er da i orden, vi hjælper gerne til med at finde reduktionsmulighederne inden

for statsudgifterne. Første del af arbejdet var færdigt den 17. marts, resultatet var ikke ringe. Så kom den berømte SF-beslutning om at sige nej og derefter statsministerens berøgtede ekko, der jo virkede som en automatisk rygmarvsrefleks. Hvad så? Så ville regeringen prøve selv, og det gjorde den. Vi fik en ny 3 års oversigt i maj. Hvordan så den nu ud? Ja, den viste, at regeringen i 1973-74 ville spare 702 mill. kr., men i henhold til de nye udgiftslove, man havde gennemført, ville udgifterne i det år blive 1.416 mill. kr. større.

Hvis vi tager de næste 2 år med, hvad blev så resultatet? Nu ville besparelserne, hvis de da altså overhovedet gennemføres, beløbe sig til 1.094 mill. kr., men de nye udgifter voksede til 1.790 mill. kr. I 1975-76 ser vi samme linje, besparelser på 1.183 mill. kr., nye udgifter på 1.909 mill. kr. Og så var endda nogle af spareforslagene takst- og afgiftsforhøjelser og ikke virkelige reduktioner i udgifterne.

Hvis man gør sig den ulejlighed at tælle alle detaljerne op, så når man til det resultat, at medens regeringen i marts forelagde en 3 års oversigt, som den selv fandt uacceptabel, og som indeholdt samlede statslige udgifter i 1973-74 på 38,9 milliarder kr., var slutresultatet i maj, efter at man havde søgt at gennemføre besparelsetanker, at den samlede statsudgift var vokset til 39,6 milliarder kr. Samme billede for de følgende to år. Og så er der endda i dette overhovedet ikke taget hensyn til, hvad der kan ske, hvis S og SF fortsætter samarbejdet om nye statsudgifter, som endnu ikke er blevet præsenteret i form af lovforslag i folketinget.

Udgiftsforøgelserne under den nuværende regering var og er en realitet, sparetankerne var og er løfter. Foreløbig, og det er jeg ked af at jeg må slå fast, er det intet andet end mundsvejr. Senere kom der nogle meddelelser om, at man ville også reducere i indeværende år. Det burde være hovedopgaven, for det er tæt på os, mens det andet er fjernet ude i fremtiden. Men der har praktisk taget ikke været arbejdet med disse ting i folketingsudvalget om budgetoverslagene siden. Bliver de gennemført, disse reduktioner i indeværende finansår? Jeg spørger.

Det virker, som om samarbejdet inden for den nuværende regering mellem ministrene i dag er sværere, end det var, dengang vi